

[Lilli Gyldenkilde]

noget af det, man havde i tankerne i forbindelse med de nye ting, der kommer. DSB og postvæsenet og hele sundhedssektoren mangler arbejdskraft. Det ved vi at de gør. Det må betyde, at nedskæringsfelttoget på disse tre områder i hvert fald må stoppe.

Men det klarer ikke alene ledigheden, og derfor må vi videre. Vi må have lavet det forbud mod overarbejde. Jeg ser helst, at vi får en afskaffelse af alt akkordarbejde og en generel nedsættelse af arbejdstiden i stedet for at gå over i retning af deltid, for det betyder, at det uvægerlig bliver kvinderne, der kommer til til evig tid at stå med problemerne omkring hjem og børn. Det kan ikke nytte noget, at vi kører videre med de kortsigtede løsninger, vi har kørt med hidtil. Ungdomsledigheden er blevet nærmest permanent, så der må gøres noget radikalt.

#### Marianne Bentsen-Pedersen (SF):

Dav. Jeg er 10 år og hedder Kaj. Jeg har gået i skole i 5 år, og det var såmænd meget sjovt i starten, dengang jeg gik i børnehaveklasse, selv om det lignede børnehaven noget, men man kunne da lege mange ting, og vi lavede også mad, men det har vi jo ikke tid til nu.

I første klasse var det lidt noget andet. Jeg sad ved siden af Egon, så han kunne hjælpe mig, sagde læreren. Tænk, vi sad på de samme stole i et helt år. Ja, vi legede godt nok lidt ind imellem. Vi legede nogle sanglege. Det synes jeg var mægtigt, selv om jeg ikke synger så godt, men så skulle vi da ikke sidde stille så længe og læse om Ole og Lene. Læreren kunne ikke lide, når jeg sagde det, for hun synes ligesom Egon, at læsning er noget af det morsomste.

Ole og Lene, de minder nu lidt om Egon. Han bor i et hus sammen med sin far og mor, og de snakker så pænt sammen. Når man så tænker på hjemme hos os, dér er der tit ballade. Jeg ved ikke, hvad der er i vejen med os. Egon, han siger, hans far har sagt, at det er meget vigtigt at læse. Egons far, han er i folketinget, så han læser nok meget. Egon har en masse bøger, som hans mor læser for ham, og hvis nu Egon også skal i folketinget, når han bliver stor, så er det jo vigtigt, at han kan læse.

Egons far siger, at hvis han ikke læser meget, så risikerer han, at han skal arbejde med

sine hænder, når han bliver voksen – ja, han risikerer at blive arbejdsmand, ligesom min far. Jeg bliver nok arbejdsmand, for jeg synes ikke, det er sjovt at sidde stille så længe, som når man læser, så jeg løber over og snakker lidt med Brian. Han kan heller ikke holde det ud. Og så giver vi os til at slå. Man skal jo røre sig en gang imellem. Det synes vores lærer ikke. For vi kan jo nok forstå, at der skal være stille, når man læser, og vi lærer ikke noget, når vi ikke følger med.

Men sidste år havde vi en uge, der hed feature-uge, det var noget af det skæggeste. Da havde vi om vores bydel. Tænk at have om noget, der rigtigt er til, og som man kender! Vi sad ikke på vores stol hele tiden, vi var ude at kigge på huse og parkeringspladser og legepladser, og nu ved jeg, hvad der foregår i det hus, der ligger lige over for skolen og hedder et sagførerkontor. Vi tegnede og lavede huse, og vi talte biler, og nogle af de store regnede ud, hvor meget plads de tager. Vi tog interviews – hedder det – med sagføreren og skrev en historie om ham. Men det kan selvfølgelig ikke gå hele tiden, vi skal jo også lære noget.

#### Ebba Strange (SF):

Der er en gruppe børn, som det er vigtigt at vi er opmærksomme på i en krisesituation, og det er de børn, der indtil den 1. januar i år var henvist til særfor sorgen.

Jeg skal forudskikke, at selv om jeg omtaler dem her som en gruppe børn, så gælder det selvfølgelig for dem, som det gælder for alle andre, at det enkelte barns sårbarhed er afhængig af forældrenes status og placering i samfundet. Et barn med et fysisk handicap, hvis forældre er velstillede og veluddannede, har meget bedre chancer for at klare sig godt igennem barndommens krav og udfordringer end et åndssvagt barn med ufaglærte forældre og en stor søskendeflok. Klasseforskellene slår selvfølgelig også igennem her.

Det er nu fra 1. januar amterne og kommunerne, der skal forvalte samfundets tilbud til disse børn. Hvordan det vil ske, er det naturligvis for tidligt i dag at sige noget om, men jeg mener ikke, det er for tidligt at spørge henholdsvis socialministeren og undervisningsministeren, om man fra ministeriernes side har et overblik over, hvor langt man